

Пештарина плаћена у готову

КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК

7-8

октобар — новембар

БЕОГРАД

Наш језик

(Нова серија, књ. IX, св. 3—4)

Проф. А. Белић („Два значајна по-
духвата словенске науке“) приказује
лингвистичке атласе које су издале
Академија наука СССР и Пољска ака-
демија наука. Истиче да „ова два атла-
са претстављају значајне датуме у раз-
витку целокупне словенске лингви-
стике“.

Проф. М. Стевановић („Још нешто
о придевској функцији радног гла-
голског придева“) даје исцрпан одго-
вор једном читаоцу НЈ који је питао
од каквих се све глагола радни при-
деви могу употребити у служби пра-
вих придева и мењати по падежима.

Проф. С. Матић („Вуков однос
према екавским песмама народним“)
врло документовано приказује у којој
је мери ишла Вукова интервенција у
јеквизирању екавских народних песа-
ма. Ово је врло значајан прилог С.
Матића обимној литератури о нашем
народном песништву.

Проф. М. С. Московљевић („О И-
вићеву „смедеревско-вршачком дија-
лекту“) сматра да нема довољно ра-
злога за одвајање говора смедеревско-
вршачке зоне као посебног дијалекта.
Караактеристично је да проф. Москов-
љевић тежиште своје критике није
усредсреднио на два основна проблема:
проблем јата и акценатски проблем.

Св. Марковић („Облик футура у
прошлости“) даје свој прилог диску-
сији о томе да ли је футур I сложени-

ца или сложени глаголски облик. Он
износи да босански фрањевачки писац
XVII в. Иван Анчић футур најчешће
пише као сажети облик, дакле као сло-
женицу.

Милија Станић („О дужини вокала
и у наставку - ички“) предлаже да
вокал *и* у наставку - *ички* редовно бу-
де дуг једино код придева типа *вој-*
нички а да у свим другим случајевима
треба допустити дублете, тј. и облике
са дужином и облике без ње.

Асим Пецо („Артилерија или арти-
лерија“?) предлаже да се у књижев-
ном језику облицима са *ље* (*артиље-*
рија) да предност над облицима са *ле*
(*артилерија*).

Б(ождар) К(овачевић) („Девет
љutih лава“ у песми „Смрт мајке Ју-
говића“) сматра да се овде у речи
лав крије „старо српско заборављено
значење за хрта“.

Берислав М. Николић („Традици-
ја Вукова у Тршићу“) не прихвата
сведочанство Саве М. Маринковића о
томе да је крајем прошлога века мо-
гло доћи до губљења успомене на Ву-
ка у његову родном месту Тршићу.

После „Језичких поука“ отштам-
пан је некролог Исидори Секулић.

Б. М. Н.